

Η ΑΠΟΦΑΣΙ ΜΟΥ

Τὴ στιγμή πού χωριστήκαμε κι' ἔφυγες ἀπὸ τὸ πλάϊ μου θυμωμένη μὲ μιὰ φοβερὴ γκριμάτσα ἀπελπισιάς ζωγραφισμένη στὸ μουτράκι σου, τὰ μάτια μου θὰ χάνανε τὸ φῶς τους ἀπ' τὸν πόνο τὸν πολὺ ἂν δὲ βρισκότανε βοηθός μου ὀδηγητὴς τὸ χρυσάφι τοῦ κεφαλιοῦ σου, νὰ φωτίσῃ τὸ δρόμο τοῦ χωρισμοῦ. Κεῖνη τὴ στιγμή πού θάρρεψα λὲς τὸν κόσμο ὅλο σκοτεινὸ κι' ἔρημο καὶ πληχτικό, ξεφάντωσε γλυκοσκάζοντα; ὀλοφώτινος ἥλιος — τὸ χρυσό σου κεφάλι — ἀπάνω ἀπ' τοῦ πόνου μου τὸ βουνό. Κι' ἐκεῖ ποῦλεγα νὰ μὴ σκεφθῶ πιά τίς γιοριτὲς καὶ τὰ τραγούδια καὶ τὴν ἀγάπη μου, ἦρθες μπροστὰ στὰ πόδια μου κι' ἀναστήλωσες μὲ τρέμουλα βιολιοῦ τὴν ἀφρολυγιστὴ κορμοστασιά σου μὲ τὰ κάλλη της τὰ λαμπερόχαρα. Δὲν τὸ ἔδλεπα ὁ δόλιος ζωνιανεμμένο μὰ τῶνοιοῦα μόνο σὰν ἄσπρη σκιά θεοσταλμένη νὰ σαλεύῃ ὀλόγυρά μου χαριτωμένη καὶ παιγνιδιάρικη. Κι' ἔπνιξα τὸ μεράκι κι' εἶπα σιὴ καρδιά μου.

— Ἐ Μπούμπη, τόσο εὔκολα ὅσο νομίζεις δὲν μπορεῖ νὰ σβυστῇ τὸ χαμόγελο μεσ' τὸ πόνο καὶ στὰ δάκρυα. Κανένα σαράκι ἀπογοήτευσης δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀπόφασί σου. Ἀγκάλιασε μιὰ γιὰ πάντα τὴ ψυχὴ καὶ τὸ κορμὶ τῆς ὠμορφῆς Σαντινούλας σου, ὅπως ἀγκάλιασες τὸν κόσμο καὶ τὴ ζωὴ μὲ τὰ μάτια καὶ τὰ χέρια σου. Ἀγάπησε τὴν ψυχούλα της καὶ τὸ κορμάκι της ὅπως ἀγάπησες τὴ ζωὴ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ μὴ τὴν ἀφίνεις νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ σφιγκαταγκάλιασμά σου ἐν ὅσῳ βλέπεις φῶς τοῦ Φοίβου...

Κι' ἀφοῦ σμίζανε μιὰ φορὰ ἡ ψυχὴς μας σ' ὑπέροτατη θυσία, θὰ σμιζοῦμε ἀκόμη μιὰ φορὰ καὶ τὰ ἐφήμερα κορμιά μας. Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ, Σαντινίτσα μου. Ὁ ἔρωτάς μου θὰ σβύσῃ ὅταν ὅλα τ' ἀστέρια σβύσουν στὸν οὐρανό. Κι' ἡ ψυχὴ μου θὰ σκοτεινιάσῃ σὰν θὰ σκοτεινιάσουν ὅλα τὰ πράγματα στὸν κόσμο πού ζοῦμε.